

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112225694
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4112225694.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., F. XX, zastúpený: Mgr. Ing. Ronald Kočiščák, advokát so sídlom Nitra, Farská 12, IČO: 42 207 967, proti žalovaným: 1./ T. E. V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., Z. dolina XXX/XX, X./ Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., C. XX, obe zastúpené: JUDr. Pavol Gráčik, advokát so sídlom Nitra, Farská 40, IČO: 51 721 554, o zaplatenie sumy 6.439,38 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 18. januára 2019, č. k. 7C/123/2013-278, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1./ a 2./ rade voči žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 18. januára 2019, č. k. 7C/123/2013-278 žalobu zamietol.

1.2. O trovách konania rozhodol, že žalované v 1./ a 2./ rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a žalovaná v 2./ rade má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18C/93/2012 v rozsahu 100%.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu dňa 02.08.2012, domáhal voči žalovaným v 1./ a 2. / rade zaplatenia sumy 6.439,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 6.439,38 eura od 18.07.2012 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania.

2.2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe notárskej zápisnice č. N 233/2007, NZ 54229/2007, NCRIs 53819/2007 spísanej dňa 10.12.2007 notárom R.. K. V. so sídlom v F., L. XX uznal žalovaný ako ručiteľ svoj záväzok zaplatiť pohľadávku žalobcu voči dlžníkovi vo výške 16.596,96 eura (500.000 Sk) s príslušenstvom, ak tak neurobí dlžník. Okrem toho dlžník aj žalované sa zaviazali zaplatiť dlžnú sumu spolu s riadnym úrokom vo výške 10% ročne do 30 dní, t. j. do 06.01.2008, čo predstavuje sumu 136,41 eura. Žalované tak boli povinné splniť svoj ručiteľský záväzok a zaplatiť istinu dlžnej sumy s riadnym úrokom vo výške 16.733,37 eura do 06.01.2008.

2.3. V notárskej zápisnici žalované ako ručiteľky vyhlásili, že ručia za splnenie celého nesplateného záväzku aj s príslušenstvom celým svojím majetkom. Žalovaná v 2./ rade dňa 17.07.2012 dlžnú sumu zodpovedajúcu istine spolu s riadnym úrokom spolu vo výške 16.733,37 eura zaplatila. Zákonný úrok z omeškania je v tomto prípade vo výške 8,5% ročne, pretože k omeškaniu došlo dňa 07.01.2008. Z uvedených dôvodov sú žalované povinné zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi úrok z omeškania vo

výške 8,5% ročne zo sumy 16.733,37 eura od 07.01.2008 do 17.07.2012, čo predstavuje sumu 6.439,38 eura a súčasne aj prísľušenstvo pozostávajúce z úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 6439,38 eura od 18.07.2012 do zaplatenia.

3.1. Žalobca na výzvu súdu podaním zo dňa 17.09.2012 vyjadril súhlas podľa v tom čase platného ustanovenia § 172 ods. 7 OSP s tým, aby súd vydal platobný rozkaz iba v časti sumy 6.439,38 eura.

3.2. Súd v súlade so súhlasom žalobcom vydal dňa 03.10.2012 platobný rozkaz sp. zn. 12Ro/316/2012-28, ktorým uložil žalovaným v 1./ a 2./ rade, aby v lehote 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatili žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 6.439,38 eura a náhradu trov konania vo výške 934,16 eura, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 548,16 eura a zaplateného súdneho poplatku vo výške 386 eur, na účet právneho zástupcu žalobcu, alebo aby v tej istej lehote podali odpor na súde. Proti tomuto platobnému rozkazu podala žalovaná v 1./ rade a žalovaná v 2./ rade odpor s vecným odôvodnením, v dôsledku čoho došlo v zmysle v tom čase platného ustanovenia § 174 ods. 2 OSP k zrušeniu platobného rozkazu zo dňa 03.10.2012 sp. zn. 12Ro/316/2012 priamo zo zákona.

4. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 6439,38 eura, ktorá predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 16.733,37 eura od 07.01.2008 do 17.07.2012.

5. Žalovaná v 2./ rade v odpore uplatnila právo odoprieť plnenie z dôvodu, že žalobca ako veriteľ zaviniel, že pohľadávku nemôže uspokojiť dlžník. Namietala, že žalobca ju ako ručiteľa nevyzval na splnenie pohľadávky bezodkladne po jej splatnosti, ale čakal viac ako 4 roky, kým mu vznikne formálne právo na vysoký úrok z omeškania a následne potom začal uplatňovať samotnú pohľadávku - istinu spolu so zmluvným úrokom, ktorú ako ručiteľka uhradila. Žalobca si uplatňuje úroky z omeškania a to dokonca bez toho, aby si túto pohľadávku uplatňoval aj voči samotnému dlžníkovi. Konanie žalobcu považuje za špekulatívne, poukazujúc na ust. § 549 Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka.

6. Žalovaná v 1./ rade v odpore odoprela podľa § 549 Občianskeho zákonníka plnenie, a to z dôvodu, že žalobca ako veriteľ zaviniel, že pohľadávku nemôže upokojiť dlžník. Žalobca ju ako ručiteľa nevyzval na splnenie pohľadávky bezodkladne po jej splatnosti, ale čakal viac ako 4 roky, kým mu vznikne formálne právo na vysoký úrok z omeškania, následne začal uplatňovať pohľadávku - istinu spolu so zmluvným úrokom, ktorú mu žalovaná v 2. rade ako ručiteľ uhradila. Žalobca si v tomto spore uplatňuje nárok na úrok z omeškania a to bez toho, aby si túto pohľadávku uplatňoval aj voči samotnému dlžníkovi. Konanie žalovaného považovala aj za konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka.

7.1. Okresný súd Nitra prvýkrát o žalobe žalobcu rozhodol rozsudkom sp. zn. 7C/123/2013-130 zo dňa 15.07.2014 tak, že žalované v 1./ a 2./ rade sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 6.439,38 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol, že žalované v 1./ a 2./ rade sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1.772,54 eura a náhradu iných trov konania v sume 386 eur na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

7.2. V dôsledku odvolania žalovaných vo veci rozhodoval Krajský súd v Nitre ako odvolací súd, ktorý uznesením zo dňa 09.12.2015 sp. zn. 5Co/875/2014-154 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti výroku a v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení konštatoval, že súd prvého stupňa síce správne zistil, kedy a medzi kým bola uzavretá Zmluva o pôžičke a ručiteľské vyhlásenie a čo bolo predmetom uvedenej zmluvy zo dňa 10.12.2007, ale nedostatočne sa oboznámil s jej obsahom a tiež správne vykonal dokazovanie aj oboznámením sa s obsahom Notárskej zápisnice sp. zn. N 233/2007, Nz 54229/2007, NCRIs 53819/2007, napísanej na Notárskom úrade R.. K. V. v F., L. XX zo dňa 10.12.2007, obsahujúcej Vyhlásenie o uznaní dlhu a o súhlase povinných osôb s vykonateľnosťou podľa § 41 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok), ale tiež sa nedostatočne oboznámil s obsahom tejto zápisnice a z uvedených listinných dôkazov vyvodil aj nesprávne právne závery. Ďalej vytkol súdu prvého stupňa, že sa nedostatočne zaoberal otázkou vecnej aktívnej legitímácie žalobcu na zaplatenie predmetných úrokov z omeškania, keďže nedostatočne zistil a nepreskúmateľne odôvodnil,

či a kedy žalobca ako veriteľ vyzval dlžníka na zaplatenie nielen dlhu (pôvodne 500.000,- Sk), ale aj príslušenstva (úrokov z omeškania), ktoré je predmetom tohto konania. Poukázal na to, že žalobca v žalobe vôbec neuviedol, či a kedy vyzval dlžníka na zaplatenie dlhu z pôžičky v sume 16.733,37 eura, ktorú v konečnom dôsledku za dlžníka zaplatila žalovaná v 2./ rade dňa 17.07.2012, teda zo žaloby ani nevyplýva, či bol dlžník písomne vyzvaný aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5 % p.a. zo sumy 16.733,37 eura za obdobie od 07.01.2008 do 17.07.2012. Žalobca taktiež neuviedol, či a kedy písomne vyzval žalované v 1./ a 2./ rade, alebo aspoň niektorú z nich na zaplatenie dlhu alebo príslušenstva pohľadávky tvoriacej predmet tohto sporu a súd prvého stupňa sa ani touto otázkou v podstate nezaoberal, napriek námietkam žalovaných, vrátane námietky, že konanie žalobcu, ktorý čakal viac než štyri roky, kým mu vznikne formálne právo na vysoký úrok z omeškania, je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere dôkazné bremeno na preukázanie výzvy dlžníka na uspokojenie pohľadávky žalobcu s príslušenstvom je na žalobcovi, ktorý je povinný túto písomnú výzvu preukázať. Konštatovanie súdu prvého stupňa v odôvodnení rozsudku, že z listín predložených žalobcom (č. l. 75, 79, 81) vyplýva, že medzi žalobcom a žalovanými prebiehali rokovania o spôsobe úhrady záväzku dlžníka, ktorého konateľom bola žalovaná v 1./ rade, vôbec nepreukazuje, že pred uplatnením práva žalobcu na úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16.733,37 eura od 07.01.2008 do 17.07.2012, že žalobca ako veriteľ vyzval písomne dlžníka, aby v primeranej lehote dlh vo výške uhradil a už vôbec z tohto nevyplýva, že by bol dlžník žalobcom písomne vyzvaný na zaplatenie požadovaných úrokov z omeškania od 07.01.2008 do 17.07.2012. Výzva veriteľa voči dlžníkovi má charakter jednostranného právneho úkonu, obsahom ktorého je informácia o aktuálnej výške dlhu a dobe jeho splatnosti a musí byť dlžníkovi skutočne doručená. Pokiaľ išlo o záver súdu prvého stupňa, že predmetná notárska zápisnica ako exekučný titul nepredstavuje pre rozhodnutie súdu prekážku rozhodutej veci, odvolací súd sa s týmto právnym názorom stotožňuje. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca má aktívnu vecnú legitimitáciu na uplatňovanie si nároku titulom úrokov z omeškania, keďže tieto už má priznané v predmetnej notárskej zápisnici. V danom prípade žalované v odvolaní vzniesli námietku premlčania, poukazujúc na to, že dňom 07.01.2008 sa dlžník dostal do omeškania, avšak žalobu podal po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty 02.08.2012. S poukazom na uvedené odvolací súd uložil súdu prvého stupňa v ďalšom konaní odstrániť vytknuté nedostatky, doplniť dokazovanie výsluchom žalobcu a žalovaných, zaoberať sa s listinnými dôkazmi v spise ako aj uplatnenou námietkou premlčania.

8. Rešpektujúc rozhodnutie odvolacieho súdu a s prihliadnutím na novú právnu úpravu Civilného sporového poriadku, súd prvej inštancie umožnil stranám sporu sa opätovne vyjadriť a navrhnúť doplnenie dokazovania. V tomto smere sa na pojednávaní vyjadrili právni zástupcovia oboch strán, bol vykonaný výsluch strán sporu a svedka Ing. K. W., žalovanej v 2./ rade, ktoré dôkazy navrhla strana žalobcu.

9.1. Na základe vykonaného dokazovania z hľadiska skutkového stavu zistil, že žalobca ako veriteľ a spoločnosť MEBIS-CENTER, spol. s r.o. ako dlžník, žalovaná v 1./ rade a žalovaná v 2./ rade ako ručiteľky uzatvorili dňa 07.12.2007 zmluvu o pôžičke a ručiteľskom vyhlásení podľa § 657 a § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka.

9.2. V Notárskej zápisnici sp. zn. N 233/2001, Nz 54559/2007, NCRIs 53819/2007 zo dňa 10.12.2007 na strane 2 a 3 je uvedené, že Pohľadávka, ktorá vyplýva zo Zmluvy o pôžičke a ručiteľskom vyhlásení zo dňa 07.12.2007 je zabezpečená ručením ručiteľa č. 1 - T. E. L., rod. V., nar. XX.XX.XXXX a táto ručiteľka vyhlasuje veriteľovi Y. W., nar. XX.XX.XXXX, že preberá ručenie za včasné a úplné zaplatenie všetkých záväzkov dlžníka obchodnej spoločnosti MEBIS-CENTER, spol. s r.o., vyplývajúcich zo Zmluvy o pôžičke voči veriteľovi, najmä splatný dlh s príslušenstvom (úroky z omeškania, sankčné poplatky, trovy použité na vymáhanie dlhu a iné účelne vynaložené náklady), ak ho nesplnil dlžník. V prípade, že dlžník voči veriteľovi svoj splatný záväzok podľa Zmluvy o pôžičke nesplní ani v dodatočnej lehote určenej veriteľom v písomnej výzve, vyhlasuje týmto ručiteľ T. E. L. bezpodmienečne a neodvolateľne, že tento záväzok veriteľovi za dlžníka splní sám, a to na prvú písomnú výzvu Veriteľa obsahujúcu jeho vyhlásenie, že Dlžník neuhradil pohľadávku riadne a včas, uhradí túto Pohľadávku Veriteľovi v lehote určenej Veriteľom vo výzve a ak táto vo výzve určená nie je, tak v lehote 10 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie Dlžníkovi.

9.3. Ručiteľ vyhlasuje, že v prípade ak sa výzva vráti veriteľovi ako nedoručiteľná, súhlasí s domnienkou doručenia výzvy ku dňu jej odoslania. Povinná osoba - ručiteľ č. 1 T. E. L. vyhlasuje, že v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a s exekúciou podľa Exekučného poriadku na všetok súčasný aj budúci majetok, ktorý podlieha exekúcii podľa platných

právnych predpisov, a to v prípade neplnenia jeho záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke. Na strane 3 a 4 zmluvy je uvedený taký istý ručiteľský záväzok Y. F., rod. Y. ako aj jej súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

10. Zistený skutkový stav prvoinštančný súd po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 546, § 548 ods. 1, 2, § 549, § 558, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku.

11.1. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu mal za to, že predmetná notárska zápisnica ako exekučný titul nepredstavuje pre rozhodnutie súdu prekážku rozhodnutej veci. Rovnako tak v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu mal súd za to, že dohoda o úrokoch z omeškania nebola predmetom zmluvy o pôžičke s tým, že táto dohoda o úrokoch z omeškania je uvedená ako záväzok v notárskej zápisnici zo dňa 10.12.2007 sp. zn. N 233/2001, Nz 54559/2007, NCRIs 53819/2007, v ktorej sa uvádza, že ručiteľia č. 1 a č. 2, teda žalované v 1./ a 2./ rade, preberajú ručenie za včasné a úplné zaplatenie všetkých záväzkov dlžníka, vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke voči veriteľovi, najmä splatný dlh s príslušenstvom (úroky, úroky z omeškania, sankčné poplatky, trovy použité na vymáhanie dlhu a iné účelne vynaložené náklady) ako ho nespĺnil dlžník.

11.2. Poukázal na to, že notárska zápisnica nie je rozhodnutím (súdu alebo iného orgánu) a nemá ani účinky, ktoré zákon s rozhodnutím spája a nie je vybavená účinkami právoplatnosti ani záväznosti pre účastníkov a pre všetky orgány, ktoré majú napríklad rozhodnutia súdu vydané v občianskom súdnom konaní (§ 230 CSP). Skutočnosť, že ručiteľia sa popri dlžníkovi v notárskej zápisnici zaviazali poskytnúť veriteľovi ako oprávnenej osobe nielen určité peňažné plnenie (napr. dlh s úrokmi z pôžičky), ale napr. aj úroky z omeškania a dohoda o úrokoch z omeškania je uvedená v notárskej zápisnici so súhlasom s vykonateľnosťou, nevylučuje, aby sa veriteľ domáhal v exekučnom konaní iba vymoženia dlhu a úrokov z pôžičky a nedomáhal sa aj vymoženia úrokov z omeškania, ktoré si môže v individuálnych prípadoch vymáhať aj v občianskoprávnom súdnom konaní. Ak by však v exekučnom konaní došlo k vymoženiu plnenia uvedeného v notárskej zápisnici a následne súd by v inom (sporovom) konaní určil, že hmotnoprávny základ nie je daný, išlo by u oprávneného o bezdôvodné obohatenie.

11.3. Považoval za preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu na uplatňovanie si nároku titulom úrokov z omeškania, keďže tieto už má priznané v notárskej zápisnici notárky R.. K. V. so sídlom v F. sp. zn. N XXX/XXXX, Nz 54559/2007, NCRIs 53819/2007 zo dňa 10.12.2007, kde sa na tretej strane výslovne hovorí o prebratí ručenia u oboch ručiteľiek aj za úroky z omeškania.

12.1. V konaní nebolo sporu o tom, že žalobca ako veriteľ a spoločnosť MEBIS-CENTER, spol. s.r.o. ako dlžník, žalovaná v 1./ rade a žalovaná v 2./ rade ako ručiteľky uzatvorili dňa 07.12.2007 zmluvu o pôžičke a ručiteľskom vyhlásení podľa § 657 a § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sa veriteľ sa zaviazal najneskôr do 10 kalendárnych dní poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky vo forme pôžičky vo výške 500.000,- Sk a to na účet uvedený v záhlaví tejto zmluvy a dlžník sa zaviazal dlh vrátiť veriteľovi v lehote do 30 dní a zároveň v rovnakej lehote uhradiť veriteľovi úrok vo výške 10 % p.a., spolu s akýmkoľvek nákladmi, ktoré veriteľovi vzniknú v dôsledku nespĺnenia záväzku vrátiť dlh veriteľovi (ďalej len Príslušenstvo) a to na účet uvedený v záhlaví tejto zmluvy, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak (ďalej spolu pre Dlž a Príslušenstvo len "Pohľadávka"). Ďalej zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že ak dlžník svoj splatný záväzok podľa zmluvy o pôžičke voči veriteľovi nespĺní ani v dodatočnej lehote určenej veriteľom v písomnej výzve, potom tento záväzok voči veriteľovi ručiteľ splní sám a to na prvú písomnú výzvu veriteľa obsahujúcu jeho vyhlásenie, že dlžník neuhradil pohľadávku riadne a včas a uhradí svoj záväzok v lehote určenej vo veriteľovej výzve a ak táto lehota uvedená nie je, tak v lehote 10 pracovných dní od doručenia výzvy.

12.2. Rovnako tak nebolo sporu o tom, že žalovaná v 1./ rade ako ručiteľ č. 1 a žalovaná v 2./ rade ako ručiteľ č. 2 v Notárskej zápisnici sp. zn. N 233/2001, Nz 54559/2007, NCRIs 53819/2007 zo dňa 10.12.2007 vyhlasuje veriteľovi Y. W., nar. XX.XX.XXXX, že preberá ručenie za včasné a úplné zaplatenie všetkých záväzkov dlžníka obchodnej spoločnosti MEBIS-CENTER, spol. s.r.o., vyplývajúcich zo Zmluvy o pôžičke voči veriteľovi, najmä splatný dlh s príslušenstvom (úroky z omeškania, sankčné poplatky, trovy použité na vymáhanie dlhu a iné účelne vynaložené náklady), ak ho nespĺnil dlžník. V prípade, že dlžník voči veriteľovi svoj splatný záväzok podľa Zmluvy o pôžičke nespĺní ani v dodatočnej lehote určenej veriteľom v písomnej výzve, vyhlasuje týmto ručiteľ T. E. L. a ručiteľ Y. F. bezpodmienečne

a neodvolateľne, že tento záväzok veriteľovi za dlžníka splní sám, a to na prvú písomnú výzvu Veriteľa obsahujúcu jeho vyhlásenie, že Dlžník neuhradil pohľadávku riadne a včas, uhradí túto Pohľadávku Veriteľovi v lehote určenej Veriteľom vo výzve a ak táto vo výzve určená nie je, tak v lehote 10 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy, a to aj bez doručenia výzvy na plnenie Dlžníkovi. Ručiteľ vyhlasuje, že v prípade ak sa výzva vráti veriteľovi ako nedoručiteľná, súhlasí s domnienkou doručenia výzvy ku dňu jej odoslania. Povinná osoba - ručiteľ č. 1 T. E. L. a ručiteľ č. 2 Y. F. súčasne vyhlasuje, že v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a s exekúciou podľa Exekučného poriadku na všetok súčasný aj budúci majetok, ktorý podlieha exekúcii podľa platných právnych predpisov, a to aj v prípade neplnenia jeho záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o pôžičke.

12.3. Rovnako tak sporným medzi stranami nebolo ani to, že žalovaná v 2./ rade uhradila pohľadávku v celkovej výške 16.733,37 eura predstavujúcu istinu pôžičky 16.596,96 eura a zmluvný úrok vo výške 136,41 eura dňa 17.07.2012.

13.1. V konaní však naďalej zaťažovalo žalobcu dôkazné bremeno, či a kedy žalobca vyzval dlžníka na zaplatenie dlhu z pôžičky v sume 16.733,37 eura, ktorú v konečnom dôsledku zaplatila žalovaná v 2./ rade, ako aj to, či a kedy bol dlžník spoločnosť MEBIS-CENTER spol. s.r.o. vyzvaný aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.733,37 eura za obdobie od 07.01.2008 do 17.07.2012. Spornou zostala aj skutočnosť, prečo žalobca čakal viac než štyri roky, aby vyzval na úhradu dlhu žalované výzvou zo dňa 14.05.2012. V tomto smere súd poukázal na to, že vo výzve zo dňa 14.05.2012 adresovanej žalovanej v 1./ rade (č. l. 58 spisu) si žalobca uplatňuje úrok z omeškania vo výške 14,25% ročne od 09.01.2007 a vo vzťahu k žalovanej v 2./ rade si uplatňuje vo výzve zo dňa 14.05.2012 (č. l. 59) úrok z omeškania vo výške 14,25% ročne od 10.01.2008, keď pohľadávka žalobcu bola splatná dňa 06.01.2008, čo medzi stranami sporu nebolo sporné s tým, že v rámci tohto konania požaduje v rozpore s predmetnými výzvami úroky vo výške 8,25% ročne od 07.01.2008 do 17.07.2012. Rovnako tak v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra sp. zn. 23Er/647/2012 si žalobca uplatnil úrok z omeškania vo výške 14,25% ročne zo sumy 16.733,37 eura od 07.01.2008 do zaplatenia, a potom na výzvu súdu zobral v časti úroku z omeškania späť.

13.2. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď bol povinný preukázať písomnú výzvu, ktorou vyzval dlžníka na zaplatenie dlhu z pôžičky v sume 16.733,37 eura, ktorú v konečnom dôsledku zaplatila žalovaná v 2./ rade dňa 17.07.2012. Okrem toho žalobca nepreukázal, či a kedy bol dlžník vyzvaný aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 16.733,37 eura za obdobie od 07.01.2008 do 17.07.2012. Listiny predložené žalobcom (č. l. 75, 79, 81, 267, 268) nepreukazujú, že pred uplatnením práva žalobcu na úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 16.733,37 eura od 07.01.2008 do 17.07.2012, že žalobca ako veriteľ vyzval písomne dlžníka, aby v primeranej lehote dlh vo výške uhradil a už vôbec z tohto nevyplýva, že by bol dlžník - spoločnosť MEBIS-CENTER spol. s.r.o. žalobcom písomne vyzvaný na zaplatenie požadovaných úrokov z omeškania od 07.01.2008 do 17.07.2012. Svedok K. K. W., vo výpovedi uviedol, že konal ako zástupca žalobcu, ktorá skutočnosť nevyplýva z obsahu zmluvy o pôžičke a ani z ručiteľského vyhlásenia zo dňa 07.12.2007, ktoré uzatváral v postavení veriteľa Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., F. XX - žalobca.

13.3. Zo subsidiárnej povahy ručiteľovej povinnosti vyplýva, že veriteľ musí najprv vyzvať na uspokojenie svojej pohľadávky dlžníka a až potom ručiteľa. Veriteľ síce môže hlavného dlžníka nepochybne vyzvať na splnenie dlhu aj ústne, ale bezvýsledná ústna upomienka ho ešte neopravňuje na zákrok voči ručiteľovi (ručiteľom). Výzva veriteľa voči dlžníkovi má charakter adresného jednostranného právneho úkonu, obsahom ktorého je informácia o aktuálnej výške dlhu a dobe jeho splatnosti a musí byť dlžníkovi skutočne doručená. Za výzvu možno považovať i uplatnenie nároku veriteľa voči žalobcovi na súde, teda výzva na úhradu dlhu môže byť obsiahnutá priamo v žalobe. Ručiteľ ručí svojmu veriteľovi za splnenie dlhu popri hlavnom dlžníkovi, ale iba až za ním, teda vtedy, ak svoju povinnosť nesplní hlavný dlžník, hoci na to bol vyzvaný.

14. S ohľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca v dôsledku neunesenia dôkazného bremena, že písomne vyzval dlžníka na úhradu dlžnej sumy pôžičky spolu s úrokom z omeškania, ktorý si uplatňuje v tomto konaní, považoval žalobu voči žalovaným ako ručiteľkám za nedôvodnú, pretože povinnosť plniť žalovaných ako ručiteľiek je okrem iného podmienená aj tým, že dlžník nesplnil dlh, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval. Vyžaduje sa teda doručenie písomnej

výzvy, pričom dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať doručenie písomnej výzvy zaťažuje veriteľa - žalobcu, čo v konaní nebolo preukázané.

15. Konanie žalobcu, ktorý sa ako veriteľ spoliehal niekoľko rokov na to, že má možnosť uspokojiť svoju pohľadávku od ručiteľa (ručiteľov), preto dlžníka ani nevyzýval na splnenie jeho povinnosti zo zmluvy o pôžičke, a to bez ohľadu na to, že pohľadávku s príslušenstvom mal ako exekučný titul zabezpečenú vo forme spisanej notárskej zápisnice, považoval prvoinštančný súd za konanie v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Prisvedčil námietke žalovaných, že žalobca čakal viac než štyri roky, kým mu vznikne formálne právo na vysoký úrok z omeškania, než si začal uplatňovať samotnú pohľadávku, ktorú mu žalovaná v 2./ rade ako ručiteľka uhradila a následne zažaloval žalované ako ručiteľky aj o zaplatenie úrokov z omeškania a to bez toho, aby si túto pohľadávku uplatňoval aj od samotného dlžníka. Uvedené konanie a správanie žalobcu súd považoval v rozpore s dobrými mravmi.

16.1. Námietku premlčania vznesenú žalovanými vyhodnotil prvoinštančný súd ako dôvodnú. Uviedol, že povinnosť dlžníka zaplatiť úroky z omeškania je jedným z právnych následkov omeškania dlžníka so splnením peňažného dlhu (záväzku) a spočíva v tom, že dlžník musí poskytnúť veriteľovi okrem vlastného plnenia (istiny) tiež stanovené percento z tej časti dlhu, s ktorým sa dostal do omeškania. V dôsledku omeškania dlžníka nevznikne medzi ním a veriteľom nový záväzkový vzťah; ak vznikne dlžníkovi povinnosť zaplatiť veriteľovi úroky z omeškania, dochádza tým k zmene v obsahu záväzkového právneho vzťahu spočívajúcej v tom, že vedľa povinnosti splniť hlavný záväzok, je dlžník povinný splniť tiež záväzok vedľajší (akcesorický). Povinnosť platiť úroky z omeškania nemôže trvať dlhšie ako trvá hlavný záväzok, s plnením dlhu alebo jeho zánikom z iného dôvodu, zaniká tiež povinnosť platiť úroky z omeškania ako vedľajší záväzkový právny vzťah; zostáva tu iba povinnosť zaplatiť už splatné úroky z omeškania.

16.2. Ak sa premlčí hlavný záväzok, dochádza k premlčaniu i vedľajšieho záväzku. Úroky z omeškania majú povahu opakujúcich sa dávok, ktoré možno veriteľovi priznať súdnym rozhodnutím, i keď sa stanú splatnými iba v budúcnosti. To okrem iného znamená, že pre povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania sú rozhodujúce iba okolnosti, ktoré nastali v dobe, keď došlo k omeškaniu so splnením dlhu z hlavného záväzkového právneho vzťahu; tým sa odlišuje od povinnosti platiť nájomné alebo ďalšie obdobné plnenia, ktoré sa síce tiež pravidelne opakujú, ale u ktorých sa k vzniku nároku na každú ďalšiu dávku vyžaduje, aby v budúcnosti pristúpili ďalšie právne skutočnosti (napr. v prípade nájomného je touto ďalšou právnou skutočnosťou bývanie v byte).

16.3. Povinnosť platiť úroky z omeškania teda nevzniká samostatne každý deň trvania omeškania, ale vzniká jednorázovo v deň, v ktorý sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením svojho záväzku. Týmto dňom začína plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na zaplatenie úrokov z omeškania a jej uplynutím sa právo na úroky z omeškania premlčí ako celok (obdobne aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo 681/2006, 21Cdo 682/2006). Súd preto ustálil, že v prejednávanej veci povinnosť platiť úroky z omeškania nevznikala samostatne za každý deň trvania omeškania, ale vznikla jednorázovo v deň, v ktorý sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením záväzku, narastal iba počet dní omeškania. Dňom splatnosti hlavného záväzku začína plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na zaplatenie úrokov z omeškania a jej uplynutím sa právo na úroky z omeškania premlčí ako celok. Občiansky zákonník stojí na princípe premlčania so všeobecnou trojročnou premlčacou dobou, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok. Právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu, teda keď je actio nata.

17.1. Preto ak žalobca uplatnil úroky z omeškania z hlavného záväzku až dňom 02.08.2012, nebolo mu možné právo na úroky z omeškania priznať, keďže zo strany žalovaných došlo k účinnému dovolaniu sa premlčania tohto práva, pretože nasledujúcim dňom po splatnosti hlavného záväzku, t. j. 07.01.2008 sa dlžník dostal s jeho plnením do omeškania, odvtedy začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie si úrokov z omeškania, a jej uplynutím došlo k premlčaniu nároku na ich zaplatenie ako celku. Žaloba bola podaná dňa 02.08.2012 a premlčacia doba uplynula dňom 07.01.2011. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že dlžník v notárskej zápisnici sp. zn. N 233/2001, Nz 54559/2007, NCRIs 53819/2007 zo dňa 10.12.2007 uznal svoj dlh zo zmluvy o pôžičke, ako aj všetky ostatné záväzky uvedené v tejto notárskej zápisnici, čo do dôvodu a výšky, keďže žalované, ako vyplýva z obsahu predmetnej notárskej zápisnice, ako ručiteľky nevyjadrili súhlas s uznaním dlhu dlžníka, preto uznanie dlhu dlžníkom nemá v tomto prípade žiadne právne účinky na žalované ako ručiteľky. V prípade,

ak dôjde zo strany dlžníka k uznaniu dlhu voči veriteľovi, toto uznanie dlhu voči ručiteľovi je účinné len vtedy, ak s tým ručiteľ vyslovil súhlas (§ 548 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Bez tohto súhlasu má ručiteľ právo namietať premlčanie za tých istých podmienok, ako keby k uznávaciemu prejavu dlžníka nebolo ani došlo, preto ak ručiteľ (ručitelia) nevyslovili súhlas s uznaním dlhu dlžníka, žiadne právne účinky na ručiteľa (ručiteľov) tento úkon dlžníka voči veriteľovi nemá.

17.2. V konaní nebol preukázaný súhlas žalovaných ako ručiteľov s uznaním dlhu, uvedené nie je obsahom predmetnej notárskej zápisnice, ako nesprávne tvrdí žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 20.02.2018, v ktorom v rozpore s obsahom predmetnej notárskej zápisnice tvrdí, že žalované uznali v predmetnej notárskej zápisnici dlh a aj jeho príslušenstvo. Uvedené tvrdenie žalobcu je v rozpore s obsahom predmetnej notárskej zápisnice, ktorá obsahuje uznanie dlhu iba zo strany dlžníka a v prípade žalovaných vyhlásenie veriteľovi Y. W., nar. XX.XX.XXXX, že preberajú ručenie za včasné a úplné zaplatenie všetkých záväzkov dlžníka obchodnej spoločnosti MEBIS-CENTER, spol. s.r.o., vyplývajúcich zo Zmluvy o pôžičke voči veriteľovi, najmä splatný dlh s príslušenstvom (úroky z omeškania, sankčné poplatky, trovy použité na vymáhanie dlhu a iné účelne vynaložené náklady), ak ho nesplnil dlžník a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku.

17.3. Námietka premlčania je subjektívnym oprávnením dlžníka, aby mohol po uplynutí určitej doby (premlčacej doby) vzniesť proti uplatneniu práva námietku premlčania. Ak dlžník pred súdom tohto oprávnenia využije a namietne premlčanie, nemôže súd premlčané právo veriteľovi priznať. K tomuto právnomu účinku premlčania treba, aby boli splnené tieto dve skutočnosti: 1/ márne uplynutie premlčacej doby a 2/ vznesenie námietky premlčania dlžníka na súde. Námietku premlčania môže dlžník uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného rozhodnutia vo veci. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať. Vznesenie námietky premlčania má za dôsledok, že súd nemôže uplatnené premlčané právo veriteľovi priznať a v takomto prípade žalobu zamietne. Právo veriteľa však ani právoplatným zamietajúcim rozsudkom nezaniká, jeho právo naďalej trvá a dlžník môže dobrovoľne aj premlčané právo veriteľovi splniť. Ručiteľ môže voči veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžníkovi, jedným z nich je aj námietka premlčania. Preto aj v prípade, ak by žalobca v konaní preukázal, že vyzval na plnenie ohľadom dlhu a príslušenstva dlžníka a nebolo by možné konštatovať na jeho strane správanie v rozpore s dobrými mravmi, súd považoval pohľadávku žalobcu za premlčanú, a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

18.1. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 262 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovaným v 1./ a 2./ rade, ktoré boli v plnom rozsahu úspešné, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

18.2. Keďže Okresným súdom Nitra uznesením zo dňa 01.08.2012 sp. zn. 18C/93/2012-30 vo veci návrhu žalobcu voči žalovanej Y. o nariadenie predbežného opatrenia (v súčasnosti neodkladného opatrenia) bolo rozhodnuté, že o trovách konania bude rozhodované v rozhodnutí vo veci samej, súd rozhodol aj o trovách neodkladného opatrenia a žalovanej v 2./ rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov neodkladného opatrenia v rozsahu 100%, keďže v predmetom konaní vedenom na Okresnom súde Nitra sp. zn. 18C/93/2012 bolo právoplatne o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/230/2012-50 zo dňa 31.10.2012, ktorým bolo uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 18C/93/2012-30 zo dňa 01.08.2012 zmenené tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia sa zamietla.

19. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f /a h/ CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20.1. Žalobca má za to, že rozhodnutie súdu, ktorým uznal námietku premlčania žalovaných je nesprávne, pretože súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec. Súd prvej inštancie sám konštatuje za nesporné, že žalované v notárskej zápisnici vyhlásili, že poskytli ručenie za splnenie záväzkov dlžníka, pričom toto vyhlásenie urobili písomne a v čase, kedy dlh nebol premlčaný. V notárskej zápisnici č. N 233/2001, NZ 54559/2007, NCRIs 53819/2007 zo dňa 10.12.2007 spísanej JUDr. K. V., notárom so sídlom v F. však žalovaní uznali nielen dlh, ale aj jeho príslušenstvo. Sami

žalovaní toto potvrdzujú v podanom odvolaní kedy uvádzajú, že v rámci uvedenej notárskej zápisnice uznali existenciu dlhu a tiež jeho príslušenstva. V tomto prípade teda bola pôvodná 3 ročná premlčacia doba podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nahradená novou, a to 10 ročnou premlčacou dobou, na základe čoho nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nebol v čase podania žaloby premlčaný.

20.2. Podľa žalobcu žalovaní v rámci odvolania namietali aj skutočnosť, že v prípade ak by súd rozhodol v prospech žalobcu, vznikla by situácia, kedy by existovali dve rozhodnutia na plnenie, a to rozsudok súdu a zároveň notárska zápisnica. Aj týmto vyjadrením teda žalovaní potvrdili skutočnosť, že si boli vedomí toho, že v notárskej zápisnici svoj dlh, resp. povinnosť splniť dlh za dlžníka ako ručiteľia uznávajú. Notárska zápisnica bola spísaná neskôr po uzavretí zmluvy o pôžičke a poskytnutí ručenia, je teda nepochybné, že išlo o uznanie dlhu, resp. ručiteľských záväzkov, ktoré už existovali v čase ich uznania.

20.3. Poukazujúc na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka odvolateľ poznamenal, že z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva iba písomná povinnosť uznania dlhu ako formy právneho úkonu, nie však povinnosť výslovnej formulácie pri uznaní dlhu. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec keď konštatoval, že vyhlásenie žalovaných v notárskej zápisnici, že dlh splnia, ak ho nesplní dlžník, nie je uznaním dlhu. Naopak vyhlásením žalovaných v notárskej zápisnici došlo nielen k uznaniu dlhu zo strany dlžníka, ale aj žalovaných ako ručiteľov, na základe čoho následne začala plynúť 10 ročná premlčacia lehota, v rámci ktorej aj žalobca uplatnil svoje právo na súde. Nie je preto správne právne posúdenie súdu prvej inštancie, kedy prísne formalisticky posúdil, že vyhlásenie žalovaných v notárskej zápisnici nie je uznaním dlhu, na základe čoho bol teda podľa názoru súdu prvej inštancie nárok uplatnený žalobcom podanou žalobou v čase jej doručenia súdu premlčaný. Žalobca má zato, že v tomto prípade teda bola pôvodná 3 ročná premlčacia doba podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nahradená novou, a to 10 ročnou premlčacou dobou, na základe čoho nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní nebol v čase podania žaloby premlčaný.

20.4. V tejto súvislosti považoval za potrebné tiež upozorniť odvolací súd na skutočnosť, že štatutárny orgán dlžníka spoločnosti MEBIS - CENTER, spol. s r. o. je totožný so žalovanou v 1./ rade, na základe čoho najmenej v prípade žalovanej v 1./ rade ak došlo v notárskej zápisnici k uznaniu dlhu dlžníkom, rovnako tak vyhlásením žalovanej v 1./ rade v notárskej zápisnici bol uznaný aj jej ručiteľský záväzok.

21.1. Žalobca tiež považuje za nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie, kedy špekulatívne odkladanie splnenia dlhu zo strany dlžníka a následne aj žalovaných ako ručiteľov vyhodnotil ako konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. Je nepochybné, že žalobca nevyčkával s uplatnením svojich nárokov svojvoľne, resp. z dôvodu, že by si týmto spôsobom chcel zabezpečiť finančný prospech, ale iba a výlučne z dôvodu, že bol po dobu viacerých rokov zavádzaný zo strany dlžníka, teda osoby žalovanej v 1./ rade a tiež ignorovania povinnosti žalovanej v 2./ rade splniť svoj záväzok voči žalobcovi. Je úplne nelogické aj pri zohľadnení výpovedí žalovaných, najmä žalovanej v 1./ rade, aby súd posúdil čakanie žalobcu s uplatnením svojho nároku ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná v 1./ rade sa pred súdom vyjadrila, že o zaplatení dlhu komunikovala po dlhšiu dobu so žalobcom, resp. svedkom K., ktorý sa rovnako vyjadril, že žalovanú v 1./ rade opakovane žiadal o splnenie dlhu a tá ho opakovane žiadala o zhovievavosť a trpezlivosť. Žalobca svojim konaním, kedy dával ako dlžníkov, tak aj obom žalovaným dostatok času na splnenie svojho dlhu žiadnym spôsobom nekonal v rozpore s dobrými mravmi, naopak konal v podstate iba vo svoj neprospech. Je preto možné konštatovať, že súd prvej inštancie v tejto časti napadnutého rozhodnutia nielen nesprávne právne vec posúdil, ale tiež svoje rozhodnutie aj nedostatočne odôvodnil, nakoľko vôbec nezohľadnil ako výpoveď žalovanej v 1./ rade, ktorá uviedla, že žalobcu žiadala o odklad splnenia dlhu a tiež výpoveď svedka K. ktorý vysvetlil a objasnil aj skutočnosti týkajúce sa neskoršieho uplatnenia nároku žalobcu ako prostredníctvom exekučného konania, tak aj na súde.

21.2. Konaním žalovaných, ktoré dokonca až v odvolacom konaní namietli premlčanie uplatneného nároku, bolo iba preukázané, že konali špekulatívne, a to tak, že žalobcu zavádzali pri žiadaní o odklad splnenia ich povinností, čoho cieľom bolo iba spôsobiť premlčanie nároku, čoho sa následne aj v konaní dovoľávajú. Žalobca nemal absolútne žiadny dôvod aby „vyčkával“ s uplatnením svojich nárokov, nakoľko okrem istiny a zákonných úrokov z omeškania mu neprináležalo žiadne dodatočné plnenie od žalovaných. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o tom, že žalobca konal v rozpore s dobrými mravmi neskorších uplatnením svojho nároku je teda nelogické a nesprávne, pričom aj samotné rozhodnutie žalobcu, resp. čas, kedy si svoj nárok voči žalovaným uplatnil vychádzal iba z konania žalovaných, na

základe čoho mohol súd prvej inštancie konštatovať, že to boli práve žalované, ktoré konali v rozpore s dobrými mravmi, ak mal v úmysle aplikovať pojem dobré mravy na konanie niektorého z účastníkov.

21.3. Súdom prvej inštancie uvedený rozpor s uplatnením príslušenstva - úroku prostredníctvom tohto konania vo výške 8,25 % p.a. a v exekučnom konaní uplatneným úrokom z omeškania vo výške 14,25 % p.a. je vo vzťahu k preukázaniu dôvodnosti nároku uplatneného v tomto konaní nepodstatný. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania zodpovedajúci zákonom stanovenej výške a prípadný omyl žalobcu v uvedení úroku vo výzve na splnenie dlhu, resp. ručiteľského záväzku, a rovnako aj v návrhu na vykonanie exekúcie nespôsobuje zánik ručiteľského záväzku ako celku, a ani v časti jeho príslušenstva.

22.1. Podľa žalobcu súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nesprávne konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania, že dlžník a následne žalované boli vyzvané na splnenie dlhu. Toto konštatovanie je nesprávne, vychádzajúc najmä z vyjadrení žalovanej v 1./ rade, ktorá uviedla, že žalobca, resp. svedok K. W. ako osoba oprávnená konať v mene žalobcu ju vyzval, aby zaplatila svoj dlh. Žalovaná v čase, kedy bola vyzvaná na splnenie dlhu konala v mene dlžníka spoločnosti MEBIS - CENTER, spol. s r.o., a preto zo strany žalobcu nebolo potrebné osobitne vyzývať osobu žalovanej v 1./ rade raz ako štatutára spoločnosti - dlžníka a opätovne ako osobu - ručiteľa. Aj napriek tomu však žalobca svoju povinnosť splnil a vyzval ako dlžníka tak aj ručiteľa - žalovanú v 1./ rade na splnenie svojich záväzkov, čo žalobca v konaní aj preukázal, a to listinným dôkazom - emailovou výzvou adresovanou žalovanej v 1./ rade. Rovnako žalovaná v 2./ rade bola žalobcom vyzvaná na splnenie svojho ručiteľského záväzku, pričom tiež žalovaná v 1./ rade potvrdila, že o záväzkoch voči žalobcovi sa so žalovanou opakovane rozprávali, a teda aj žalovaná v 2./ rade si bola vedomá povinnosti splniť svoju povinnosť ako ručiteľa.

22.2. Žalobca má za to, že svoju povinnosť vyzvať dlžníka na splnenie dlhu súdu prvej inštancie dostatočne preukázal, pričom zo strany žalobcu bola dodržaná aj následnosť výzvy, keď žalobca vyzval na splnenie dlhu najskôr dlžníka a až následne sa domáhal splnenia dlhu od ručiteľa. Nie je preto správne konštatovanie súdu prvej inštancie, ktorý žalobcovi nesprávne vytkol skutočnosť, že nedodržel uvedenú následnosť uplatňovania si nárokov.

23.1. Žalovaný nesúhlasí ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Je nepochybné a medzi stranami aj nesporné, že žalobca poskytol dlžníkovi zastúpenému žalovanou v 1./ rade pôžičku, ktorú dlžník žalobcovi nevrátil riadne a včas. Rovnako svoju povinnosť uznanú písomne nespĺnila ani jedna zo žalovaných, na základe čoho musel žalobca pristúpiť k uplatňovaniu svojich nárokov podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Aj v prípade, ak by súd prvej inštancie rozhodol správne, rozhodol o zamietnutí žaloby je namieste aj s prihliadnutím na konanie žalovaných aplikovať ust. § 257 CSP a rozhodnúť, že žalovaným neprizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Dôvodmi pre aplikáciu ust. § 257 CSP sú najmä postoj žalovaných pri plnení ručiteľského záväzku, a to najmä postoj žalovanej v 1./ rade, ktorá konala aj ako jediný zástupca dlžníka. Je nepochybné, že žalobca bol nútený domáhať sa svojich nárokov súdnou cestou výlučne zavineným konaním žalovaných, ktoré rovnako svojimi konaniami spôsobili aj skutočnosť, ktorej sa následne dožadovali až v predchádzajúcom odvolacom konaní, a to premlčanie nároku, ktorú však žalobca neuznáva.

23.2. Vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania, konkrétne rozhodnutiu o trovách konania o nariadení predbežného opatrenia žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie z dôvodu, že následné zrušenie nariadeného predbežného opatrenia Krajským súdom v Nitre bol zapríčinené výlučne žalovanou v 2./ rade, ktorá aj napriek svojej vedomosti o tom, že má voči žalobcovi nespĺnený ručiteľský záväzok, previedla vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom uznesenia o nariadení predbežného opatrenia a taktó výlučne žalovaná zapríčinila, že uznesenie o nariadení predbežného opatrenia sa stalo nevykonateľným a muselo byť odvolacím súdom zrušené. Pre úplnosť uviedol, že predmetné uznesenie č. 18C/93/2012-30 bolo Okresným súdom Nitra vydané dňa 01.08.2012 a v tom čase bola žalovaná ešte vlastníčkou nehnuteľnosti, zo žalobcovi neznámych dôvodov bolo zo súdu na príslušnú správu katastra expedované až po viac ako 10 dňoch, to znamená, že po uplynutí zákonnej 3 dňovej lehoty na jeho odoslanie. Má za to, že aj v prípade tohto rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania toto rozhodnutie nie je správne a súd prvej inštancie mal zohľadniť zavinenie žalovanej v 2./ rade na zrušení nariadeného predbežného opatrenia a rovnako pochybenie Okresného súdu Nitra pri doručovaní uznesenia, teda nedodržanie zákonnej lehoty na jeho doručenie. Žalobca má za to, že aj napriek jeho neúspechu vo veci č. 18C/93/2012 je dôvodné aplikovať ust. §

257 CSP, ak už súd neposúdil vec tak, že nakoľko nevykonateľnosť uznesenia o predbežnom opatrení zavinila práve žalovaná v 2./ rade, má znášať aj trovy tohto konania.

23.3. S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodol, že mení rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 7C/123/2013 zo dňa 18.01.2019 nasledovne: I. Žalovaná v 1./ rade a žalovaná v 2./ rade sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu výšky 6.439,38 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

24.1. Žalované v 1./ a 2./ rade sa písomne vyjadrili k odvolaniu žalobcu a uviedli, že sa v plnom rozsahu stotožňujú so všetkými závermi, ktoré boli prijaté prvostupňovým súdom, ktorý v napadnutom rozsudku veľmi dôkladne a po právnej stránke aj správne rozobral každú jednu skutočnosť, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca v bode 2 svojho odvolania namieta nesprávne vysporiadanie sa súdu s nimi vznesenou námietkou premlčania. Ide konkrétne o body 24 a 25 napadnutého rozsudku. Žalobca v bode 2 svojho odvolania tvrdí, že žalované mali v rámci notárskej zápisnice č. N 233/2007, NZ 54559/2007, NCRIs 53819/2007 zo dňa 10.12.2007 uznať nielen dlh, ale aj príslušenstvo a tým pádom mala byť premlčacia doba nie 3 roky, ale 10 rokov. Toto konštatovanie žalobcu nie je absolútne správne. Žalobca vychádza z toho, že dlh uznali a to vyhlásením inkorporovaným do znenia notárskej zápisnice v tej podobe, že ako ručiteľky splnia dlh v prípade, ak ho nesplní dlžník.

24.2. Konštatovali, že vyhlásenie o tom, že dlh splnia, ak nebude splnený dlžníkom, je len prejavom vzniku ich ručiteľského záväzku a určite nie prejavom uznania dlhu z ich strany, čoho dôkazom je aj znenie ustanovenia § 546 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), upravujúce ručenie. Prvostupňový súd ďalej veľmi správne poukázal na ustanovenie § 548 ods. 3 OZ, podľa ktorého uznanie dlhu dlžníkom je účinné voči ručiteľovi, len keď s ním vysloví súhlas. K vysloveniu súhlasu s uznaním dlhu zo strany dlžníka však z ich strany, ako ručiteľiek, nikdy nedošlo, preto je odôvodnenie, ktoré je obsiahnuté v bode 24 napadnutého rozsudku správne a tým pádom je prihliadnutie na nimi vznesenú námietku premlčania dôvodné. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že konateľka dlžníka - obchodnej spoločnosti MEBIS - CENTER, spol. s r.o. a žalovaná v 1./ rade, je tá istá osoba. Táto skutočnosť predsa nemôže odôvodňovať záver o tom, že ak teda došlo k uznaniu dlhu zo strany dlžníka - obchodnej spoločnosti MEBIS - CENTER, spol. s r.o., konajúceho prostredníctvom svojho konateľa, že tým bol automaticky uznaný dlh aj zo strany jej osoby, ako žalovanej v 1./ rade, teda z pozície ručiteľky. Obchodná spoločnosť MEBIS - CENTER, spol. s r.o. a ona, žalovaná v 1./ rade, sú dva samostatné subjekty, ktoré nie je možné zjednocovať.

25.1. V bode 3 žalobca namieta, že by konal v rozpore s dobrými mravmi, ak vyčkával s uplatnením svojho nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Argumentuje pritom, že bol k tomu donútený správaním sa dlžníka, ale aj osoby žalovanej v 1./ rade a žalovanej v 2./ rade. Nemožno však prisvedčiť pravdivosti argumentácie žalobcu, nakoľko jeho vyčkávanie po dobu dlhšie ako 4 roky, než si uplatnil svoj nárok na súde, je jednoznačným konaním v rozpore s dobrými mravmi, preto sa s touto skutočnosťou súd správne a v dostatočnom rozsahu vysporiadal v bode 23 napadnutého rozsudku. Nie je preto možné považovať skutočnosti, na ktorú poukazuje žalobca v bode 3 jeho odvolania za skutočnosti, ktoré by napĺňali niektorý z ním uplatnených odvolacích dôvodov.

25.2. V bode 4 odvolania sa žalobca zaoberá s podstatnou skutočnosťou, ktorou bolo ne/preukázanie toho, či bol dlžník a následne žalované vyzvané na splnenie dlhu. Vo vzťahu k týmto skutočnostiam poukázali opätovne na znenie napadnutého rozsudku, kde sa prvostupňový súd najmä v bode 21 vysporiadal s absenciou písomnej výzvy na splnenie dlhu z pôžičky a písomnej výzvy na zaplatenie úrokov z omeškania. Je nesporné, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania týchto výziev zaťažovalo žalobcu, pričom prvostupňový súd veľmi správne konštatoval, že žiadna z takýchto výziev neboli zo strany žalobcu, ako osoby, ktorú zaťažovalo dôkazné bremeno, preukázané.

25.3. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti majú žalované zato, že ich plný úspech v konaní je správny, ako aj výrok vo vzťahu k trovám konania. Preto navrhli, aby odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok a zároveň aby zaviazal žalobcu povinnosťou náhrady trov odvolacieho konania.

26. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej

lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o veci samej ako aj výrokov o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27.1. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

27.2. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

27.3. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

28.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

28.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 187 ods. 2 CSP).

29.1. Konceptia zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP vychádza zo situácie, že ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, v takom prípade nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

29.2. Súd prvej inštancie v preskúmanej veci správne zistil skutkový stav veci, skutkové zistenia sú postačujúce aj pre odvolací súd, správne tiež aplikoval právne predpisy a vo veci samej aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby, uvedenými v jeho odôvodnení, a preto ich nebude opakovať.

30.1. Na margo vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku odvolací súd k dôvodom odvolania žalobcu poznamenáva, že s jeho argumentmi sa súd prvej inštancie dostatočne a preskúmateľne vysporiadal.

30.2. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na to, že Ústavný súd SR vo vzťahu k povinnosti súdov vyrovnávať sa s argumentmi účastníkov konania uvádza: „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam ...“ (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ústavný súd SR dodáva: „Ak

však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument....“ (II. ÚS 410/06).

31. Žalobca v odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v otázke premlčania žalobou uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 07.01.2008 do 17.07.2012 vo výške 6.439,38 eura. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

32.1. K námietke žalobcu v odvolaní, že rozhodnutie súdu, ktorým uznal námietku premlčania žalovaných je nesprávne, odvolací súd uvádza, že sa s touto námietkou odvolateľa nestotožňuje.

32.2. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom k tomu, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia, škody a podobne (viď napr. R 29/1983).

33.1. Odvolací súd nemôže akceptovať názor žalobcu, že vyhlásením žalovaných v notárskej zápisnici došlo k uznaniu dlhu a príslušenstva žalovanými ako ručiteľmi, na základe čoho začala plynúť 10 ročná premlčacia doba, v rámci ktorej si žalobca uplatnil svoje právo na súde. Žalované v 1./ a 2./ rade vyhlásením v notárskej zápisnici zo dňa 10.12.2007 č. N 233/2007, NZ 54559/2007, NCRIs 53819/2007 o tom, že dlh splnia, ak nebude splnený dlžníkom, iba na seba voči veriteľovi (žalobcovi) zobrali ručiteľský záväzok, že uspokojia jeho pohľadávku, ak ju neuspokojí dlžník, t. j. MEBIS-CENTER, spol. s r.o. V žiadnom prípade však zo strany ručiteľov nešlo o prejav uznania dlhu. Uznanie dlhu dlžníkom v predmetnej notárskej zápisnici však voči žalovaným v 1./ a 2./ rade ako ručiteľom nebolo účinné, pretože s ním nevyslovili súhlas. Na tomto závere nič nemení ani to, že konateľka dlžníka - MEBIS-CENTER, spol. s r.o. a žalovaná v 1./ rade je tá istá fyzická osoba, preto ak konateľka dlžníka uznala jeho dlh voči veriteľovi, vôbec to neznamená, že zároveň súhlasila ako ručiteľka s uznaním dlhu, pretože ide o dva samostatné právne subjekty, ktoré nemožno zjednocovať.

33.2. Pokiaľ ide o premlčanie záväzku ručenia vo vzťahu k záväzku hlavnému, zastáva právna teória i prax stanovisko, že každý z týchto záväzkov sa môže premlčať samostatne. Nárok žalobcu na úroky z omeškania sa premlčiava v trojročnej premlčacej dobe a súd prvej inštancie správne posúdil začiatok behu premlčacej doby od 07.01.2008, t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti hlavného záväzku v sume 500 000,- Sk (16.596,96 eura) ako aj koniec premlčacej doby, ktorá uplynula dňom 07.01.2008. Keďže žaloba žalobcu bola podaná na súd až dňa 02.08.2012, žalobu v dôsledku uplatnenej námietky premlčania zo strany žalovaných v 1./ a 2./ rade súd prvej inštancie ako nedôvodnú zamietol a už sa vôbec nemusel zaoberať ďalšími námietkami žalobcu, ktorý v konaní neuniesol ani dôkazné bremeno na preukázanie toho, že ako veriteľ písomne vyzval dlžníka a žalované v 1./ a 2./ rade ako ručiteľky na zaplatenie požadovaných úrokov z omeškania za obdobie od 07.01.2008 do 17.07.2012, takže aj v tejto časti je odôvodnenie prvoinštančného súdu vecne správne.

34.1. Odvolací súd považuje za vecne správne aj rozhodnutie prvoinštančného súdu o náhrade trov konania a o náhrade trov predbežného opatrenia a nebol žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, pretože žalobca to ani v priebehu prvoinštančného konania nenavrhol a v danej veci neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznať v konaní pred prvoinštančným súdom úspešným žalovaným v 1./ a 2./ rade náhradu trov konania.

34.2. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

34.3. Citované ustanovenie § 257 CSP umožňuje súdu vždy zvážiť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení právny nárok. V tomto ustanovení ide o výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Podľa týchto zásad jednak platí, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť úspešnej strane sporu trovy konania, ktoré úspešnej strane v spore vznikli, pričom zároveň tiež platí, že súdy sú povinné zaviazat' sporovú stranu, ktorá svojím zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila.

35. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba v prvom prípade prihliadať na majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery všetkých strán sporu a treba zobrať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trov zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka a zohľadniť aj okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde.

36.1. Dôvodmi žalobcu pre aplikáciu ust. § 257 CSP mali byť postoj žalovaných pri plnení ručiteľského záväzku, najmä však žalovanej v 1./ rade, ktorá konala aj ako jediný zástupca dlžníka a že išlo o zavinené konanie žalovaných a o premlčanie, ktoré žalobca neuznáva.

36.2. Odvolací súd tieto argumenty žalobcu nepovažuje za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v konaní úspešným žalovaným v 1./ a 2./ rade nemal priznať náhradu trov konania. Dlžníkom voči žalobcovi bola právnická osoba MEBIS-CENTER, spol. s r.o., ktorej konateľkou bola fyzická osoba-žalovaná v 1./ rade, avšak konateľku tejto právnickej osoby nemožno v žiadnom prípade zjednocovať so žalovanou v 1./ rade ako ručiteľkou a ako argument tiež neobstojí ani to, že zavineným konaním žalovaných bol žalobca nútený domáhať sa svojich nárokov súdnou cestou a že žalované sa dožadovali premlčania až v odvolacom konaní. Ani vo vzťahu k trovám predbežného opatrenia žalobca neuvádzal také argumenty, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP, v dôsledku ktorých by súd nemal žalovanej v 2./ rade priznať náhradu trov konania o predbežnom, resp. neodkladnom opatrení.

37.1. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a zohľadniac pritom procesný úspech strán sporu v odvolacom konaní priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania procesne úspešným žalovaným v 1./ a 2./ rade voči žalobcovi v rozsahu 100%.

37.2. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).